

LETNIK XXVIII, JULIJ-AVGUST 2020

Mir
7-8

Foto: Dani

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MIR NA PREIZKUŠNJI

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. junija 2020

»Dragi otroci!

Poslušam vaše vpitje in molitve in posredujem za vas pri svojem Sinu Jezusu,
ki je pot, resnica in življenje.

Otročiči, vrnite se k molitvi in odprite svoja srca v tem milostnem času in
pojdite po poti spreobrnjenja. Vaše življenje je minljivo in brez Boga nima
smisla. Zato sem z vami, da vas vodim k svetosti življenja, da bi vsak od vas
odkril radost življenja.

Otročiči, vse vas ljubim in blagoslavljam s svojim materinskim blagoslovom.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. julija 2020

»Dragi otroci!

V tem nemirnem času, ko hudič žanje duše, da jih pritegne k sebi, vas kličem
k vztrajni molitvi, da bi v njej odkrili Boga ljubezni in upanja.

Otročiči, vzemite križ v roke. Naj vam bo spodbuda, da ljubezen vedno
zmaga, na poseben način sedaj, ko sta križ in vera zavržena.

Bodite odsev in zgled s svojim življenjem, da sta vera in upanje še živa in da
je novi svet miru mogoč.

Z vami sem in posredujem za vas pri svojem sinu Jezusu.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4
MEDITACIJA ... 5

TEMA	MESECA:	MIR	NA
PREIZKUŠNJI ... 6			

INTERVJU

Frane Pavlovčič ... 13

SVETNIK NAŠEGA ČASA

Carlo Acutis ... 19

VIDKINJA

Marija P. Lunetti za Slovence ... 25

MOLITEV

Slavim te z Marijinim srcem ... 28

»GOSPINA GRUPA MLADIH« ... 30
ODMEVI MLADIFESTA

»Pridite in videli boste!« ... 32

Iskati resnico in pogumno pričevati ... 34

DOGODKI IN SPOMINI

Nismo sami ... 38

39-letnica medžugorskih
prikazovanj ... 39

PRIČEVANJE s. Emmanuele

Zmenek ob 17.00 ... 41

MARIJINI OBROKI ... 46

ROMANJA ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Medžugorje je bilo – vsemu navkljub – v zadnjih dveh mesecih dvakrat posebej praznično, za 39. obletnico Marijinih prikazovanj konec junija in za 31. Mladifest na začetku avgusta. Obakrat je še prav posebej močno sodelovala medžugorska župnija. Vedoč, da iz ostalega sveta ne moremo priti tja, pa naj si to še tako močno želimo, so nas zastopali in nas vključevali v vse svoje molitve. Ko v reviji pišemo o teh dogodkih, pišemo tudi s **hvaležnostjo**, da se za nas trudijo in nam z uporabo sodobne tehnologije omogočajo, da celotno dogajanje lahko spremljamo.

V osrednji temi Primož Krečič razlaga, kaj danes ogroža **mir**, da je tako zelo **na preizkušnji**. V intervjuju predstavljamo našega zelo skrbnega sodelavca in Marijinega častilca Franeta, ki je pred kratkim praznoval svoj visoki jubilej, svetnik (= svetilnik!) našega časa pa je italijanski mladenič, ki je bil dobesedno zaljubljen v sveto evharistijo! Posnemanja vredno!

Naj vam bo branje tokratne številke tudi v sedanjih razmerah v spodbudo. Kar se še vedno dogaja v Medžugorju, pa naj vse nas opogumlja in krepi našo vero, zaupanje in ljubezen!

***Izredno sporočilo po vidcu Ivanu
24. junija 2020:***

***»Dragi otroci!
Poslušam vaše vpitje in molitve in posredujem za vas pri svojem
Sinu Jezusu,
ki je pot, resnica in življenje.
Otročiči, vrnite se k molitvi in odprite svoja srca v tem milostnem
času in pojdite po poti spreobrnjenja. Vaše življenje je minljivo in
brez Boga nima smisla. Zato sem z vami, da vas vodim k svetosti
življenja, da bi vsak od vas odkril radost življenja.
Otročiči, vse vas ljubim in blagoslovlam s svojim materinskim
blagoslovom.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«***

***Redno letno srečanje vidkinje Ivanke
s Kraljico miru 25. junija 2020***

***Ko je nebeška Gospa zaupala Ivanki deseto skrivnost, ji je rekla,
da bo vse življenja imela videnje enkrat v letu, in to na obletnico
prikazovanj, 25. junija. Tako je bilo tudi letos.
Ivanka je imela videnje na svojem domu,
prisotna je bila le njena družina, trajalo je pet minut.
Po videnju je vidkinja Ivanka posredovala sledeče sporočilo
Kraljice miru: »Otročiči, molite, molite, molite.«***

NAUČI ME, MARIJA!

*O Marija,
ti tako čudovito in ponižno bitje,
nauči me ljubiti Gospoda tako,
kot si ga ljubila ti.
Res je, da se malo bojim prepustiti tej ljubezni,
saj zahteva vse od mene, celo moje bitje.
Ne vem, ali sem se pripravljena toliko dajati,
zato mi pomagaj, Mati.
Ti si se vsa izročila,
zato te prosim: vodi me, Mati!*

*Veš, imam posebno željo.
Prosim te, izprosi mi dar čistega srca.
Kako čudovito je gledati v tvoje oči,
ki govorijo o tvojem čistem srcu.
O tistem srcu, pod katerim je bilo
presveto Srce mojega Odrešenika.
Prosim te, Mati, da po ljubezni do tebe
pridem do Jezusa in ga vzljubim
z vsem svojim bitjem.*

*O čudovita lepota, ki izžareva iz tebe!
Nauči me, Marija, kako poslušati glas,
ki govori v globini mojega srca,
da bom tudi jaz, podobno kot ti,
tista, ki bom Jezusa nosila drugim.
Želim, da tvoja želja postane moja želja.
Naj vsaka duša spozna Božjo ljubezen,
ki bo potem sijala iz srca vsakega človeka.*

*s. Damjana Soko
(Glasnik mira 2020/6)*

TEMA MESECA

MIR NA PREIZKUŠNJI

Marija se je predstavila v Medžugorju kot Kraljica miru. S tem je želela povedati, **da je v sodobnem času najbolj ogrožen prav mir.** Hudič napada mnoge pobude sprave in sožitja, hoče zмести ljudi in narode ter spreti in razdeliti človeštvo. Ko se je 26. junija 1981 še enkrat prikazala vidkinji Mariji na poti s kraja prikazanja, je rekla v solzah: **»Naj bo mir med Bogom in ljudmi, da bo zavladal mir med ljudmi.«** Ves čas prikazovanj je Marija vzgajala vidce, da bi šli po poti miru in ga oznanjali med ljudmi današnjega časa. Vsem nam ponavlja: »Mir, mir, mir.« in: »Molite, molite, molite.« Marijina skrb za mir se je pokazala

pred in med vojnim spopadom v nekdanji Jugoslaviji. **S svojo materinsko roko je zadržala tretjo svetovno vojno,** zlasti po padcu komunizma in ob novih svetovnih konfliktih. Mir bo v prihodnosti najbolj dragocena dobrina na svetu, ker ga bo Satan najbolj napadal (Diego Maneti).

Določene skupine ljudi odkrito netijo vojne spopade, druge jih bolj na skrivaj podpirajo, zlasti kjer se je razvnel nacionalizem. Niso redki posamezniki niti skupine, ki navdušeno govorijo in pišejo o miru, pripravljajo mirovne konference, ustanavljajo mirovne inštitute, izobešajo zastave z napisom Peace.

Mnogokrat je to lepa »fasada«, za njo pa se skrivajo drugačni načrti: dobičkonosnost, vojskovanje, uveljavljanje določenih ideologiji, prepiri, prevlada nad drugimi. Prenekateri mirovniki, ki so povezani z anarhično levico ali z raznimi gejevskimi in lezbičnimi skupinami, naravovarstveniki, z drogo in moralno razpuščenostjo, kažejo bolj malo volje za vzpostavitev resničnega miru v svojih srcih in v svetu. **Mir ni droga in nedejavnost, ampak velik duhovni napor,** žrtev, krepost in poštenost. V srcih mora biti **pripravljenost za spravo, budnost, odpuščanje,** sprejemanje drugačnosti, poslušanje drugega. Marsikje v svetu so samo z upoštevanjem tega vzpostavili mir in presegli nerešljiva nasprotja.

V Medžugorju je Marija rekla, da je **prvi pogoj** miru v družbi in med nami **mir z Bogom**. Prva fronta, na kateri se Satan bori proti miru, je vertikalna razsežnost – **uničiti želi zaupanje v Boga**, da bi ostali v grehu in se ne borili za osvoboditev. Knez teme se more igrati z ljudmi, če ostajajo v svojem egoizmu in lenobi, čeprav so jih polna usta dobrih namenov, pomirjanja, združevanja, varovanja narave. Iz Medžugorja in že iz Svetega pisma pa prihaja sporočilo, da je na velikonočni večer Kristus prinesel mir kot svoj prvi povstajenski dar človeštvu. Pa tudi že pri zadnji večerji, ko so bili apostoli

prestrašeni, jim je rekel: »Mir vam zapuščam« (Jn 14,27). Jezus prinaša svoj mir z Očetom, iz Njegove sprave s človeštvom se rojevajo pogoji za vse sprave in pomiritve med ljudmi.

Satan je razkril svojo grožnjo svetovnemu miru v času padca komunizma in vojne v Jugoslaviji. Marija se je namreč prvič prikazala v Medžugorju natanko deset let pred začetkom vojne v Sloveniji in na Hrvaškem. Marija je **v prvih desetih letih** nekako pripravljala vidce in svet **na padec komunizma in na vojni spopad**, ki se je razplamtel na tleh nekdanje Jugoslavije. Šest mesecev pred tem je rekla: »Danes vas, kot nikoli doslej, kličem k molitvi. **Vaša molitev naj bo molitev za mir.** Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po molitvi zavarovali z Božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala.« (25. 1. 1991) Vidkinjo Mirjano je prosila, da bi bili vztrajnejši v molitvi in da bi delili mir ter ljubezen med ljudmi. Prosila jo je, naj ji pomagajo, ona pa bo prosila svojega Sina zanje. (18. 3. 1991)

Leto 1991 je bilo odločilno, ker se je razplamtela vojna. Tedaj je Marija spregovorila o miru: »Danes vas kličem k molitvi za mir. V tem času je mir še posebno ogrožen, zato vas prosim, da v svojih družinah obnovite

Foto: Dani

post in molitev. Dragi otroci, želim, da dojamete, kako resno je stanje, **in da je veliko tega, kar se bo zgodilo, odvisno od vaše molitve.** Toda vi malo molite.» (25. 7. 1991) V teh sporočilih je zaobjeta dramatičnost tedanje situacije, ki ji je sledila huda vojna, obenem pa se je pokazalo, **da so bila v ozadju tega spopada močna hudičeva podpihovanja.** Nekateri voditelji so bili kot obsedeni in pobijali so iz globokega sovraštva, zelo nasilno in zverinsko, kar je nekaj nepojmljivega v sodobnem svetu. Dejstvo pa je, da so v času domovinske vojne zlasti na Hrvaškem veliko molili rožni venec. Ta konflikt bi se lahko prenesel še na druga področja, a je ostal znotraj

meja; je pa prispeval, da je propadel komunizem kot oblastna ideologija.

Tudi **v drugih deželah vzhodne Evrope in zlasti v Sovjetski zvezi se je komunizem zrušil brez velikih žrtev in posledic.** Namesto svetovnega spopada je prišlo do demokratizacije in razvoja bivanjskih možnosti za mnoge tlačene narode. Ponekod pa je to s seboj prineslo nacionalizme, korupcijo in druge deviacije.

Kraljica miru se je **po letu 1991 trudila vabiti k spreobrnjenju vse, ki so se oddaljili od Boga,** ne le ljudi iz ljudstev, ki so se osvobodila komunizma, ampak tudi ljudi Zahoda, ki so postajali čedalje večji sužnji materializma in relativizma. V teh letih je Mirjana ponovno začela prejemati sporočila drugega v mesecu, in sicer za tiste, ki niso spoznali Božje ljubezni. **V začetku novega tisočletja je Marija izpostavila napad hudiča na človeštvo,** poudarila je, da je »zbežal iz verig«. (1. 1. 2001) Da mu človek sledi, je pokazal množični odpad od vere na Zahodu in gradnja civilizacije brez Boga. Hudič se zaveda, da je njegov čas kratek, zato je bilo napadanje še toliko hujše, marsikje pa na zelo očiten način še traja. Tako **je mogoče videti vesoljni pomen medžugorskih prikazovanj,** saj se boj odvija v srcih ljudi, posebej vernikov. Vsak mora na svoj način odgovoriti na ta izziv in se postaviti

proti zapeljevanju hudiča s postom, z vero in molitvijo.

Mir je ravnovesje v ljudeh, sposobnost obvladovanja zamer, besa, sovraštva, živalskosti in zavestno gojenje spoštovanja, podarjanja ter potrpežljivosti. **Po atentatu na stolpa v New Yorku** je Marija rekla: »Tudi danes vas kličem k molitvi, posebno danes, ko **satan želi vojno in sovraštvo**. Ponovno vas vabim, otročiči, molite in postite se, da vam Bog podari mir. Pričujte o miru vsakemu srcu in bodite nosilci miru v tem nemirnem svetu. Jaz sem z vami in posredujem pri Bogu za vsakega izmed vas. Vi pa se ne bojte, ker kdor moli, se ne boji zla in nima sovraštva v srcu.« (25. 9. 2001) Res, da se po spopadih doseže mir s pogajanjem, vendar so za to potrebni **dolgi procesi ozdravljanja in**

osvoboditve, ki so sad molitve, žrtve in posta. Marija poudarja, da je mogoče s tem orožjem zaustaviti vojne. Če je zadnji vzrok vojne hudičevo navdihovanje, potem ne more biti drugega zdravila kot duhovno!

Marija se v Medžugorju prikazuje v **času nemirov in nasilja nad kristjani v svetu**. Cerkev doživlja napade sekularistične levice in radikalnega islama. Po Franciji in drugod po svetu zažigajo cerkve, povečali so se napadi na duhovnike, večajo se psihični pritiski. Škof Dominique Rey iz Fréjusa in Toulona poudarja, da ta netoleranca prihaja **iz povezave med laicizmom in močnim pojavom islama**. Sicer pa je Zahod v težkem obdobju, ko krščanska vera ni več izvir kulture in življenja. Različni zakoni na področju

Foto: <https://sl.wikipedia.org/>

Julij-avgust 2020

9

bioetike se šopirijo kot zmagoslavje sveta brez Boga. **Sodobni človek se želi sam uresničiti in zavrača vero**, to, da je ustvarjeno ter odvisno bitje. Kljub tej veliki zmoti, ki se je pojavila že na začetku človeške zgodovine, Bog ne obupa nad človeštvom. **Zato pošilja Marijo in budi upanje**, da bi sprejeli njegovo odrešenje in videli, kako se uresničuje v svetu.

Marija govori, da je mir v človekovem srcu (= mir z Bogom) prvi pogoj za mir med ljudmi. Vabi k molitvi, da bi se pripravili na prihod Kristusa, ki je Kralj miru. **On bo s svojim uboštvom in bogastvom prinesel mir v svet**, vendar je za to potrebna odprtost in opredelitev do vsega, kar počenja knez teme. Ta ustvarja mnoge lažne podobe miru, zato bosta za resnično pomiritev nujna napor in trpljenje. Ljubezen, ki

je središče krščanskega oznanila, ozdravlja od nasilja, sovraštva in nemira. Marija nas vabi, **da bi v vsakem človeku prepoznali brata ali sestro** in gledali na človeštvo kot na družino Božjih sinov in hčera. Samo z dejavno ljubeznijo moremo zgraditi mir v svetu, postaviti mrežo odnosov v resnici in pravičnosti. Marija je spregovorila o miru kot duhovnem dogajanju: »Odločite se za svetost, otročiči, in mislite na raj. Samo tako boste imeli v svojem srcu mir, ki ga ne bo mogel nihče uničiti. **Mir je dar, ki vam ga Bog daje v molitvi**. Otročiči, iščite in delajte z vsemi močmi, da bi zmagal mir v vaših srcih in v svetu.« (25. 5. 2006) Miru ne more biti brez pogleda v večnost in brez obzorja, ki presega zgolj naše interese. Marija je poudarila, da je mir Božji dar in se gradi v srcih ljudi po spreobrnjenju in

Foto: <https://maltawinds.com/>

Foto: <https://kathmandupost.com/world/>

vrnitvi k Bogu. To pomeni, da ne bomo mogli zgraditi miru zgolj s človeškimi sredstvi. Brez Božjega odpuščanja in milosti tudi človeška srca ostajajo prazna, brez notranje skladnosti in trdnosti. To je mogoče postaviti le na Boga in Njegovo besedo. Sveti Pavel piše, da je samo Kristus naš mir (prim. Ef 2,14). Apostol izpostavi nemir, ki ga zbuja hudič: »Ko bodo govorili: 'Mir in varnost', tedaj bo nenadoma prišla nadnje poguba, kakor pride porodna bolečina nad nosečnico, in ne bodo ubežali« (1 Tes 5,3). **Hudič si prizadeva za zmoten mir**, hoče naše uničenje in smrt, predvsem pa uničenje tistega, kar je dobro.

Še en vidik je povezan s pravim mirom in se loči od miru, ki je privid. **Resnični in pravi mir prihaja iz srca** in se potem širi v družine, med sosede, v delovno okolje. Lažni mir je negotov, omejen in krhek, vsaka

težava ga lahko prekine. Lahko se ljudje pogovarjajo o miru, pa so polni sovraštva, se kregajo in preklinjajo druge. Sveti Pavel pravi, da **kjer ni ljubezni, je vse delo prazno** in neučinkovito: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale« (1 Kor 13,1).

Marija vabi, **da postanemo nosilci miru v vsa okolja**, v katerih živimo, da delamo za mir (Mt 5,9). Marsikdaj se je zelo težko postaviti po robu predsodkom, posmehovanju, obsojanju. Toda kdor nosi mir v srcu, ga more deliti tudi drugim. **Način miru je Božje usmiljenje**, kar so potrdili veliki svetniki in papeži prejšnjega stoletja.

Med prvo svetovno vojno je Marija v Fatimi povabila tri otroke, naj molijo, da bodo tako izprosili mir na svetu. Po človeških merilih je molitev teh pastirčkov neznatna nasproti tedaj

nakopičenemu orožju in sovraštvu, ki se je razvnelo v svetovnem spopadu. Toda pri Bogu je drugače. Med vojno na Hrvaškem in v Bosni je Marija rekla: »Tudi danes vas kličem k molitvi. **Samo z molitvijo in s postom se more ustaviti vojno.** Zato, dragi moji otročiči, molite in pričujte s svojim življenjem, da ste moji in da pripadate meni, saj hoče satan v teh mračnih dneh zapeljati čim več duš. Zato vas kličem, da bi se odločili za Boga. On vas bo zavaroval in pokazal, kaj je treba storiti in po kateri poti je treba iti. Vse, ki so mi rekli da, prosim, da bi obnovili posvetitev mojemu sinu Jezusu, Njegovemu Srcu in meni, da vas bova mogla še bolj uporabiti kot orodje miru v tem nemirnem svetu.« (25. 4. 1992)

Ko se je vojna bližala koncu, je Marija rekla, da sta k temu pripomogla post in molitev. Hrvatje so tedaj zares veliko molili. Znan je dogodek iz Stare zaveze, ko so Izraelci zmagovali nad Amalečani zaradi Mojzesove molitve (2 Mz 17,8–16). Zmaguje Božja moč in ne človeški boj, ker **boj ne sme biti usmerjen proti ljudem, ampak proti zlu, ki se je vanje naselilo.** Proti temu sovražniku se je mogoče boriti z zaupanjem v Boga in z odprto ljubeznijo, ki je povezana s postom. Molitev okrepi vero, vera podpre post, post nas spravi z Bogom in pripravi pot resničnemu miru. Zato Marija tako pogosto poudarja, da molitev s postom dela čudeže.

Primož Krečič

INTERVJU

FRANE PAVLOVČIČ: POMEMBNO JE ŽIVETI MARIJINA SPOROČILA

Tokrat v intervjuju predstavljamo Franeta Pavlovčiča, 80-letnika, ki je še vedno aktiven in skrben sodelavec naše revije. Med nami je znan po svoji ljubezni do Marije in vsega, kar je povezano z Medžugorjem. O tem smo se tudi pogovarjali z njim.

Frane, začetki so vedno nekaj posebnega, zanimivega. Kako so se začela tvoja romanja v Medžugorje?

Z Društvom inženirjev in tehnikov Slovenije smo spomladi 1982 imeli strokovno ekskurzijo v Mostar, kraj z razvito industrijo (vojaških) letal, motorjev, reduktorjev za težka vozila. Sprejel nas je tehnični direktor te tovarne, ki je ob koncu svojega nagovora spoštljivo omenil »fenomen Góspe« v Medžugorju in »napovedal«, da bo zaradi tega več

turistov v BiH kot zaradi olimpijskih iger, ki bodo v Sarajevu (1984). Ni se zmotil!

Mene in še nekatere iz skupine je to nagovorilo. Tako sem se jeseni 1983 odločil, da tudi sam obiščem ta skrivnostni in sveti kraj. Takrat je iz Ljubljane v Mostar vozil vlak. Šel sem s slovenskim romarskim vlakom, ki je sprejel do 300 romarjev. Potovali smo celo noč. Po vagonih so bili vodiči, duhovniki in tako se je dolgo v noč molilo. Če je kdo želel, je opravil tudi spoved.

Zjutraj smo se iz Mostarja z avtobusi peljali do Medžugorja. Povzpeli smo se na kraj prikazovanja (Podbrdo), na Križevac, poslušali pričevanja, molili, bili pri sveti maši, zvečer pa se preko Mostarja spet vračali v Slovenijo. V Medžugorju takrat večja skupina

romarjev še ni mogla prespati.

Na mojem prvem romanju me je najbolj prevzel pogled na veliko cerkev sv. Jakoba, ki je delovala skrivnostno, mogočno, med pozdravno pesmijo Mariji – Kraljici miru (Medžugorska himna) pa so me oblike solze.

Nepozabno doživetje me je gnalo, da sem naslednje leto ponovno romal, takrat s svojo že priletno mamo. Ona je bila izjemno radovedna, vse nenavadno jo je močno privlačilo. Opozoril sem jo, da radovednost škodi doživetju božjega, nakar se je umirila in mi kasneje povedala, da ji je bilo pri večerni maši tako toplo pri srcu kot le malokdaj v življenju.

Od takrat do 1991 sem z enim ali drugim vodičem vsako leto romal v Medžugorje. Ko se je začela vojna na Hrvaškem in v BiH, pa se nisem hotel izpostavljati niti ne vznemirjati svoje žene.

Nekateri so pa vseeno romali takrat, a ne?

Res je, nekatere pogumne vodnice so tudi v tistih težkih časih vodile romanja. Imele so neizmerno zaupanje v Božjo pomoč! V tem je bila najbolj navdušujoča gospa Maja Zalar, ki ni le romala, ampak je z različnimi izdelki, predvsem pa s hrano, zalagala skupnost zdravljenih narkomanov Cenacolo in pokrivala tudi druge potrebe ...

Ti pa si obnovil svoja romanja po končani vojni?

Da, romal sem dvakrat letno, enkrat z gospodom Kozjekom, drugič z gospo Majo. Z g. Kozjekom je bilo naporneje (dve nočni vožnji, vmes pa jutranja maša, vzpon na Križevac in Podbrdo, medžugorski večerni molitveni program z mašo). Z Majo pa smo se vedno vozili podnevi in v Medžugorju dvakrat ali trikrat prespali ...

Mogoče bi povedal še to, da sem nekoliko pobližje spoznal dva pomembna medžugorska patra. Prvi je bil p. Jozo Zovko, ki je bil župnik takrat, ko so se začela videnja. Ker je ščitil vidce in Medžugorje, ga je tedanji komunistični režim preganjal, bil je celo eno leto zaprt. Sam sem ga srečal v Tihaljini in v Širokem brijegu. Obakrat nam je z velikim navdušenjem in gorečnostjo govoril o pomenu Marijinih sporočil. Pri njegovih molitvah in blagoslovu s polaganjem rok na glavo vsakega romarja se je čutila Božja prisotnost!

Druga osebnost Medžugorja je bil p. Slavko Barbarić. Njega sem spoznal, ko sem ga na prošnjo gospe Maje vozil po Sloveniji. Bil je »ekolog« Medžugorja. Skoraj vsak dan je šel ob štirih zjutraj na Križevac in pospravljajl smeti za romarji. Postavil oz. ustanovil je veliko tamkajšnjih skupnosti, npr. Majčino selo. Skupine romarjev od vsepovsod je spremljal na Križevac ali na Hrib prikazovanj in z njimi molil v več tujih jezikih. Mene je večkrat prosil, da sem nosil

prvi zvočnik (na drogu) v taki skupini. Pri vsaki postaji križevega pota je p. Slavko padel na kolena in goreče molil. Umrl je na Križevcu, na 13. postaji križevega pota. Ko romam, vedno obiščem tudi njegov grob. Verjamem, da je za nas velik priprošnjik v nebesih, saj je tudi Marija v sporočilu, ki ga je dala dan po njegovi smrti, povedala, da se je »brat Slavko rodil za nebesa«.

Se je kaj spremenilo, ko si se upokojil?

Takrat sem kar zavriskal, ker sem mislil, da zdaj pa ne bo več nobene omejitve za to, da bom tudi večkrat romal. A kako sem se zmotil! Mojim načrtom je namreč odločno nasprotovala žena: »Kaj se pa greš? Saj imaš družino!! ... Dvakrat na leto imaš dovolj teh romanj!« To, da so najini trije otroci že doštudirali in se zaposlili, ni nič pomagalo. Pa sem si

rekel: »Ne moreš se spreti z ženo in potem romati, Frane!« Treba je bilo ubrati drugo taktiko: vedno bolj sem molil in prosil Boga, da se še žena »ogreje« za Medžugorje.

Pa sem dočakal tudi to! Potem ko se je žena leta 2003 upokojila, sva skupaj poromala v Medžugorje. Takrat je navdušeno ugotovila, da se tam res dogaja nekaj posebnega. Za svojega priprošnjika si je izbrala sv. Leopolda Mandića. Iz spovednice je prišla ganjena, spremenjena ... Od takrat pa do lanskega leta sva vsako leto enkrat skupaj romala.

Se mi zdi, da zate sploh ni več pomembno, kolikokrat si bil dol ...

Včasih sem to še štel, zdaj pa ne več ... S tem ni, da bi se človek hvalil, ker je pomembneje, kako živiš sporočila, ki jih preko vidcev Kraljica miru daje romarjem in vsemu svetu.

Ti jih uresničuješ tudi s svojim delom za našo revijo. Pravzaprav si po stažu in po starosti najvztrajnejši in najstarejši sodelavec!

Revijo je začela izdajati gospa Maja že leta 1991. Kadar sem romal z njo, sem ji pomagal pri organizaciji romanja, v Ljubljani pa sem ji pomagal pri zlaganju, pakiranju, razvažanju revije. Takrat je revija izhajala mesečno in zato ni bila tako obsežna kot sedaj, tudi oblikovno ne tako izdelana; vse je bilo namreč odvisno od Maje, ki je bila tukaj »deklica za vse«. Revija je prinašala

predvsem Marijina sporočila in različne prevedene članke iz Glasnika mira, osrednje medžugorske revije. Leta 2011 sem Majo prepričal, da »naredimo red«. Ustanovili smo Društvo prijateljev Medžugorja MIR Slovenija, preko katerega se od takrat izvajajo vse dejavnosti v zvezi z revijo.

Leta 2012 pa je naša urednica in predsednica zbolela. Prepričal sem jo, da smo revijo začeli izdajati kot dvomesečnik. Zadnjo številko, ki jo je še »zložila skupaj« (leto 2013, št. 1-2), je za tisk uredila že na onkološki kliniki.

Maja ni pripravila nikogar, ki bi prevzel in nadaljeval njeno delo, sam pa sem želel, da revija izhaja do konca leta. Čutil sem namreč dolžnost do naročnikov, marsikdo je svoj dar prispeval že vnaprej ... Potem pa bo, kot bo, sem si rekel. Pa

sem bil prijetno presenečen! Ljudje niso samo spraševali, kako bo z revijo v prihodnosti, ampak so celo predlagali ključne ljudi. Gospa Emilija je priporočila g. Primoža Krečiča, tedanjega spirituala v ljubljanskem semenišču. Ko sva se dobila na kavi, je takoj navdušeno pristal in postal naš odgovorni urednik. Na podoben način so prihajali tudi drugi sodelavci, vsi pa so tu kot prostovoljci, ki svoje delo opravljajo le Mariji, Kraljici miru v čast!

Česa iz Medžugorja se pa najraje spominjaš?

Trenutki, ki so se me najbolj dotaknili, so se zgodili pred 15 leti. Bil sem prisoten na videnju, ki ga ima Mirjana 18. marca. Organizirano je bilo na športnem igrišču. Bilo je veliko ljudi, domačinov in romarjev, tako da v bližino vidkinje sploh ni

bilo mogoče priti. Našel sem si prostorček v kotu igrišča, za mrežno ograjo. In neverjetno: bil sem samo 5 m stran od Mirjane, med nama je bil le oltarček. Po molitvah rožnih vencev je ob napovedanem času prišel trenutek prihoda, trenutek naše Gospe. Mirjana je zrla nad oltarček, njene ustnice so se neslišno premikale, bila je nebeško lepa ... Okoli mene pa je zavel prijeten vetrič in napolnila me je neizmerna milina. Usule so se mi solze, ja, kar v potokih, da sem zmočil dva robca. Sodeloval sem ne le v molitvi, ampak tudi v tistem pogovoru z Gospo. Celotno doživetje in Marijina bližina sta name tako močno delovala, da dve uri nisem mogel govoriti. Šel sem v Oazo miru, kjer je bilo ves čas izpostavljeno Najsvetejše. Šele tam

sem se »umiril« ...

Malo manj rad pa se spominjam drugega dogodka. Romali smo konec novembra. Zaradi mraza smo opravili hiter vzpon na Križevac, potem pa smo si v penzionu žejo gasili z veliko čaja, pomešanega z domačo črnino. Čaj pa je bil pravi! Že kmalu sem začutil težo pri srcu, a sem se spodbujal, da bo že ... Dan bom zdržal, ponoči pa si bom odpočil. Ko smo malo pred polnočjo šli spat in ko sem se v postelji malo segrel, pa se je začel srčni napad. Srce je dobilo tako aritmijo, da se je treslo celo telo, in to vedno močneje. Vstal sem, popil malo limonade, se umiril in spet legel. Čim sem se segrel, se je neznosno stanje ponovilo. Po tretjem poskusu, da bi počival, je nastopil smrtni strah. Soromarju sem povedal svoje težave in mu rekel, da bom zunaj pred hišo hodil 50 m gor in dol. Tako sem dočakal jutro. Ko smo se zbrali, sem Maji povedal o teh težavah. Zaskrbelo jo je in potem je cela romarska skupina molila za moje zdravje! Med romarji pa je bil tudi zdravnik. Povedal mi je, da ga je opolnoči nekaj zbudilo in čutil je, da je nekdo v stiski, pa ni vedel, kam naj gre na pomoč. Med potjo domov se je vse skupaj ponovilo, le da v milejši obliki. Z molitvijo romarjev sem zdržal do Ljubljane ... Opisani dogodek je spomin, je pa tudi opomin, da je na romanju s skupino treba paziti tudi na jedačo in pijačo.

Post je vrlina, ki prinaša zdravje!

Katera pa je prav tvoja najpogostejša molitev?

»Za ljubo zdravje, za pravo, zdravo pamet, moč in modrost Te prosim, pa se Ti tudi zahvaljujem, moj Gospod in moj Bog!«

Frane, prejšnji mesec si praznoval svoj 80. rojstni dan. Čestitke za lep jubilej in še vprašanje: kaj bi nam s te točke, s katere imaš kar velik razgled na življenje, še rekel?

V zvezi z revijo to, da sem pred dvema letoma vodenje Društva Mir predal v mlajše roke naše Petre, ki je živahna, zelo verna in dobra vodička. Tako imam sedaj poleg hiperaktivne žene še hiperaktivno predsednico! Petra pa pravi, da sem njen »stric iz ozadja«.

O Medžugorju pa mislim, da je Kraljica miru znanilka prelomnih

dogodkov. Smo v 40. letu njenih prikazovanj. Znamenja časa, npr. epidemija COVID-19, so vedno bolj zgovorna. Pričakujemo razodetje desetih skrivnosti svetu. Marija nas vabi: »Spreobrnite se in verujte evangeliju!« In hkrati zagotavlja: »Ne bojte se, če ste se meni izročili!« S postom, z molitvijo in dobrimi deli lahko izprosimo marsikaj. In veselimo se nebes, ki se že začenjajo tukaj in zdaj, če le živimo tako, kakor nas uči Jezus in njegova Mati Marija.

Frane, najlepša hvala za pogovor! Vse tvoje delo in skrb za našo revijo pa naj »vzameta v račun« Mati Marija in njen Sin in te zanj obilno blagoslavljata!

Intervju pripravila Mirjam Sterle

SVETNIK NAŠEGA ČASA

CARLO ACUTIS (1991–2006) – zgled veselega kristjana

»Bog je za nas napisal edinstveno in neponovljivo zgodovino, nam pa prepustil svobodo, da sami napišemo njen konec.«

Pandemija je stresla ves svet, premaknila kazalce, obrnila smerokaze, predstavila dogodke, ustavila mnoge načrte ... Tako tudi tega, da bi mladi Carlo Acutis že aprila bil razglašen za blaženega. Veličastni dogodek pa bo polepšal soboto, 10. oktobra 2020, dan, ki je le dva dni pred 12. oktobrom, obletnico Carlove smrti in njegovim godom. Ta mladi fant današnjega časa nas s svojim zgledom in življenjem zbuja iz zaspanosti, otopelosti, brezvoljnosti, predvsem pa iz

»norega« vsakdana in pozabljenih vrednot, ki pravzaprav dajejo človeku krila, da svobodno leti. Carlo je dejal:

»Samo kdor izpolnjuje Božjo voljo, je resnično svoboden.« Njegovo življenje potrjuje njegove besede.

Carlo se je rodil 3. maja 1991 v Londonu. 18. maja je bil krščen. Njegova družina je bila premožna, nič jim ni manjkalo. Kljub temu je bil Carlo skromen, prijazen, vesel in prav nič egoističen ali vase zagledan deček, kar bi zlahka lahko bil, saj je bil zaradi svojih sposobnosti in znanja pravi mali genij.

Njegova družina se je zaradi služb kmalu preselila v Milano. Tamkajšnji župnik ga je opisal kot povsem

Julij-avgust 2020

19

običajnega dečka, a hkrati kot posebnega s svojim veseljem do življenja in preprostostjo.

Carlo je v Milanu obiskoval osnovno šolo in pri jezuitih srednjo šolo. Bil je še posebej nadarjen za računalništvo. Tako zelo dobro je razumel informatiko, da je že v srednji šoli z lahkoto predelal knjige, ki so bile namenjene študentom na univerzi. Kljub temu je ostal preprost in je svoje znanje z veseljem širil in pomagal drugim. Uporabljal ga je tudi za to, da je širil zavest o tem, kako zelo pomembna je evharistija v življenju kristjana. Papež Frančišek je mladim zapisal takole: *»Res je, da digitalni svet prinaša veliko tveganje: lahko povzroči, da se človek zapre vase, da se osami in išče prazne užitke. A ne pozabite, da obstajajo mladi, ki so tudi v teh okoljih ustvarjalni in včasih genialni.«* Besede natančno označujejo prav Carla Acutisa, ki dokazuje, kako lahko sodobna tehnologija ob pravilni uporabi postane odličen pripomoček. Njegov moto je bil, da je internet neke vrste metoda, kako delati dobro. Z njeno pomočjo je sveto evharistijo približal številnim mladim in pripeljal tiste, ki so zavili na stranpoti, zopet k Jezusu. Urejal je internetne strani svoje župnije in stran za prostovoljno delo ter postavil različne spletne strani z versko vsebino, nekakšne virtualne muzeje.

Že kot otrok je bil izredno radoveden.

Njegova mati je težko odgovorila na vsa njegova izredna vprašanja, zato je odgovore iskala v knjigah, se ves izobraževala in tudi Carlu omogočila branje kakovostnih knjig. Tudi njegovo teološko znanje je bilo izredno. Carlo je pri sedmih letih prejel prvo sveto obhajilo in predčasno tudi sveto birmo. Pri sveti maši je bil vsak dan in tedensko je hodil k sv. spovedi. Zaradi tega je tudi družina načrtovala dopust tako, da so bili v bližini kakšne cerkve in imeli priložnost za vsakodnevno sveto mašo. Sveto evharistijo je imel tako zelo rad, da si je želel obiskati vse kraje, kjer so se zgodili evharistični čudeži. In res se je skupaj s starši lotil tega projekta. Obiskali so številna mesta, kjer se je zgodil evharistični čudež, in za ta njegov »projekt« porabili dve leti in pol. Že takrat je Carlo izdelal spletno stran,

na kateri so ti čudeži opisani (<http://www.miracolieucaristici.org/>). Carlu je bila tudi Devica Marija zelo blizu. Bil je navdušen nad prikazovanji v Lurdu in Fatimi. Svetišča je tudi obiskal s svojimi starši. Za Carla sta evharistija in Devica Marija dva stebra, na katerih mora svoje življenje graditi vsak kristjan.

Bil je zgled besed, ki mu jih je dejal njegov oče: *»Ponižnosti pred Gospodom ne moreš doseči brez treninga ponižnosti do nadrejenih.«* Oče pa je o svojem sinu še dejal: *»Človek bi lahko občudoval nenehno in vedno novo usmerjanje volje k dobremu. To je bilo mogoče zaradi Carlove pripadnosti Gospodu.*

Njegova skrivnost je bila trdna in vsakič obnovljena volja, da Boga postavi na prvo mesto, in to, da se je nenehno opiral na zaklade, ki jih podarja Cerkev: evharistijo in spoved. To je pripomoglo h Carlovi osebnostni harmoniji in notranjemu miru. Tako naravno se je prepustil Gospodu, da ga je vodil.«

V šoli se ga spominjajo kot tistega, ki je vedno pomagal drugim, se postavil za tiste, iz katerih so se drugi norčevali. Zavzemal se je za vrednote, tudi za tiste, ki danes niso v modi, saj je opozarjal dekleta, da je njihovo telo tempelj Svetega Duha, in dečke, da pornografija škvari njihov um in vodi v odvisnost. Celo vratar šole se ga rad spominja in pove, da ga

Julij-avgust 2020

21

je vedno prišel pozdravit, tudi ko je vstopil skozi stranska vrata. Predstojnik in voditelj šole, oče Roberto Gazzanig, pa se Carla spominja tako: »Kako velikokrat sem slišal ime Carlo in videl njegov pozitivni vpliv na njegove prijatelje. Bil je kot seme, ki pade na plodna tla in bogato obrodi. On je lahko zgled in zanj lahko rečejo: tukaj je mladi mož in kristjan, ki je vesel in pristen. Carlo je bil darilo, njegovo ime izgovarjamo s spoštovanjem in močno nostalgijo. Carlo je tukaj, a obenem ga močno pogrešamo.« Carlo je imel zelo rad živali. Imel je dve mački, štiri pse in veliko zlatih ribic. Rad je imel tudi računalniške

igrice, filme, kvize, odličen je bil na play stationu, na računalnik pa si je med drugim namestil tudi molitev rožnega venca. Pogosto je spraševal: »Zakaj ljudje tako zelo skrbijo za svojo fizično zunanost, ne skrbijo pa za lepoto duše? Oseba postane lepa navzven, ko je lepa navznoter. Sv. Avguštin je dejal: »Bolj ko raste ljubezen v tebi, lepši postajaš. Dobrodelnost je v resnici dobrodelnost duše.« Živeti v Bogu ni nemogoče, ravno nasprotno, spreobrnjenje ni nič drugega, kot da prenehamo gledati navzdol in začnemo gledati navzgor, oči je treba samo malo premakniti.« Mamo je spraševal tudi, kako lahko ljudje

najdejo toliko časa in volje za vse koncerte, dogodke, festivale, ne najdejo pa pet minut časa, da bi v tišini posedeli pred tabernakljem in se zahvalili Gospodu, ki mu dolgujejo svoj obstoj.

Ko je leta 2006, star komaj 15 let, zbolel in so mu v bolnišnici diagnosticirali levkemijo, je svoji mami dejal: *»Ne bom prišel ven od tu. Vse svoje trpljenje želim podariti za Gospoda, za papeža in za Cerkev. Nočem iti v vice; hočem iti naravnost v nebesa.«* Za evharistijo je rad dejal: *»Evharistija je moja avtocesta v nebesa. Večkrat ko prejmemo evharistijo, bolj postajamo podobni Jezusu in imamo že na zemlji predokus raja.«* Vedel je, da se njegovo življenje končuje, pa je kljub temu vedno, ko so ga zdravniki ali sestre vprašali, kako se počuti, odgovoril, da dobro in da so ljudje, ki so slabše kot on.

Umrli je 12. oktobra 2006 ob 6.45. Za

Božjega služabnika je bil razglašen 5. julija 2018. Njegove posmrtno ostanke so prenesli v Svetišče razglasitve v Assisiju. Na njegovo priprošnjo priznan čudež se je zgodil v Braziliji. Čudežno je bil ozdravljen otrok s hudo motnjo na prebavnem aparatu in redko prirojeno anatomsko nepravilnostjo trebušne slinavke. Družina je molila h Carlu Acutisu in operacija ni bila več potrebna.

Oktobra 2011 je mladi župnik iz Cartage v Costa Rici pisal Carlovi mami, da bi ji zelo rad povedal, kako je spoznal njenega sina: *»Nekega dne v začetku septembra 2011 sem sanjal, da je najstnik z velikim nasmeškom prišel k meni, ko sem spovedoval, in mi dejal, da želi spoznati vse moje prijatelje, da bi jim povedal, kaj je Gospod storil zanje. Potem je izginil. Te sanje so se potem še trikrat ponovile. Nisem vedel, kako naj si jih razlagam. Dejal sem si, da mi bo Gospod že pojasnil. 21. septembra*

Julij-avgust 2020

23

sem obiskal škofijski pastoralni center in prvič videl sliko Carla Acutisa. To je bil fant iz mojih sanj. Moje oči so se napolnile s solzami in moje srce sta zajela tak mir in veselje, da ju ne znam opisati. Prebral sem vse o Carlovem življenju in sedaj mi je vse jasno. Zelo veliko pričevanj in čudežnih ozdravitev se bo še zgodilo.«

Na Carlovem blogu je neki fant napisal: »Potem ko sem slišal njegovo zgodbo, si ne morem kaj, da se ne bi vprašal o tem, kako živim svojo vero. Odkar vemo za Carla, nimamo več izgovora, da bi se sklicevali na kakšno drugo osebo v preteklosti. Ampak vseeno, kje sem bil in kaj sem počel? Ta mladenič je bil rojen kasneje kot jaz in je umrl pred mano in on je sigurno vedel, kam gre.«

Carlove misli:

Kaj nam pomaga zmagati tudi sto bitk, če ne moremo biti zmagovalci v tisti s samim seboj?

Da bi se baloni na vroči zrak lahko dvignili, morajo najprej odvreči tiste male uteži; to so mali grehi.

Vsi ljudje so rojeni kot originali, veliko pa jih umre kot fotokopije.

Ne ljubezen do sebe, ampak Božja slava.

Evharistija ima dva pomena, eden je prejemanje svetega obhajila, drugi pa češčenje sv. Rešnjega telesa.

Denar je samo zdrobljen poper. Tisto, kar šteje v življenju, je plemenitost duše, to je način, kako nekdo ljubi Boga in svojega bližnjega.

Žalost je pogled, usmerjen vase, sreča je pogled, usmerjen k Bogu.

Če bi ljudje vedeli, kaj je večnost, bi naredili vse, da bi spremenili svoje življenje.

Zapisala in zbrala: Klavdija Jurišić
Viri: Francesco Occheta: Carlo Acutis,

The Servant of God
<https://portal.pridi.com/2020/06/17/15-letni-carlo-acutis-kmalu-blazen-zivljenje-darovano-za-jezusa-cerkev-in-papeza/>

Foto: <https://sites.google.com/site/carloacutisbeato/>
https://www.youtube.com/watch?v=vK404haEznM&feature=emb_rel_end
<http://www.carloacutis.com/es/association>

VIDKINJA MARIJA PAVLOVIĆ LUNETTI ZA SLOVENCE

Iz intervjuja z Marijo Pavlović Lunetti, ki je bil na Exodus TV (vodil ga je Frenk Muzeš, prevod Dragica Čepar), objavljamo še en del. Exodus TV se iz srca zahvaljujemo za to sodelovanje.

Frenk: Leta 2020 bomo v Sloveniji obhajali 10. obletnico evharističnega kongresa, na katerem je bil za blaženega razglašen naš prvi mučenec, Alojzij Grozde. Izgubiti življenje pri 20. letih je v človeških očeh katastrofa. Kako pa je to, dati življenje za vero, v Božjih in Marijinih očeh? Navsezadnje ste tudi v Medžugorju dajali življenje za vero, vi vidci in župljani, ker ste bili preganjani.

Marija: Seveda, takrat na en način, danes pa drugače. Vsak od nas ima svoj križ. Ne moremo reči, da je življenje idealno, kot lepa pesem ... Vsi imamo vzpone, so pa tudi trenutki, ko občutimo bolezen, ko doživljamo nerazumevanje. Npr.: vsak dan, ko pride Marija, vidimo nebesa, ko pa Marija odide in mi ostanemo tukaj, na zemlji, je to za nas velika žalost, počutimo se kot v vicah. Ko Marija pride, vsa lepa, občutim nebesa in hrepenenje po nebesih. Nato se obrnem in vidim pred sabo romarje, ki gledajo vame, in ne vem, kaj bi rekla ... Najraje bi ostala v tišini, v molitvi, v meditaciji obličja, Srca Marijinega, tega, kar sem občutila, vendar ne morem,

Julij-avgust 2020

25

moram pričevati. In to je seveda težko – a tudi lepo. Če začnem gledati z Marijinimi očmi, mi postanejo vsi lepi, kot je Marija, če gledam s svojimi očmi, so vsi grdi. Izbira je naša. Mi smo izbrali Boga in večno življenje in želimo pričevati ... Jaz sem na začetku mislila, da bomo morali umreti mladi, sedaj pa se staramo ob Mariji. In ona nas spodbuja, da še naprej veseli pričujemo o tem, kar smo doživeli. Tu smo zato, da povemo: Bog nas ljubi, zato nam pošilja svojo Mater.

Frenk: Morda veš, da bomo leta 2020 v Sloveniji imeli festival mladih po vzoru medžugorskega, zanj se je odločil naš škof Peter Štumpf. Odprl ga bo medžugorski župnik Marinko Šakota, ki je že blagoslovil Marijin kip, ki bo v molitveni pripravi na festival mladih romal po slovenskih župnijah. Bi kaj povedala posebej za naše mlade?

Marija: To bo »fešta« in to je lepo! Ko je festival mladih tukaj, se sploh ne ve, »kdo pije, kdo plača«, kot rečemo mi. Vendar je lepo, ker imajo mladi, ki pridejo, en sam cilj: biti z Bogom in Marijo v veselju, v svoji mladosti. Meni je v veliko veselje, da tudi mladi Slovenci začenjajo ta festival, ker je to izraz mladosti, izraz ljubezni do Boga in Marije. Obenem se srečajo med seboj, ne preko interneta, ampak osebno, in skupaj pojejo, plešejo, igrajo, molijo, častijo Boga. To je čudovito. Hvala Bogu, da

se to srečanje mladih, ki molijo, ki se ne bojijo pričevati, širi v veliko škofij tudi drugod po svetu.

Frenk: Ti se vsak dan srečuješ z mladimi. Mnogi med njimi se čutijo izgubljeni v današnjem svetu, imajo velike težave in tudi Marija o tem veliko govori, kajne?

Marija: Seveda, veliko je tistih, ki so izgubljeni, ki so v raznih preizkušnjah ..., zato vedno pravim: vrnite se k Bogu. Ko je Marija prišla, smo živeli v komunizmu, ki je zatrjeval: »Boga ni!« Meni pa se prikaže Marija. Oni pravijo: Boga ni, k meni pa Marija pride iz nebes in pravi: vrnite se k Bogu, vrnite se k molitvi!

Frenk: Poglej, Marija, kako lepo se je pogovarjati o Jezusu in Mariji, o Božji ljubezni ..., toda čas hitro beži. Kaj misliš, kako bi ustavili čas? Hočem reči, kako bi ga čim boljše izkoristili za večnost, ki nam je vsak dan bliže?

Marija: Marija pravi: molite, naj vaše življenje postane molitev. S tem, kar ponavljam ves čas tega intervjuja, hočem reči: ko smo v molitvi, Bog blagoslavlja, Bog nam daje milosti, na katere ne moremo niti pomisliti. V času, ko molimo, z molitvijo ščitimo ne le sebe, ampak vse tiste, ki so v našem srcu, v naši molitvi. Blagoslavljam in postanemo blagoslov za druge. To Marija hoče od nas.

Včasih nas vse skrbi sedanost,

preteklost in prihodnost. Toda preteklosti ne moremo več spremeniti. Tistega, kar smo naredili narobe, si večkrat ne moremo odpustiti. A to je preteklost, izročimo jo v Božje roke. In enako sedanjost in prihodnost, da Bog poskrbi zanjo in nam pomaga, ker smo ustvarjeni po Njegovi podobi. Mi imamo eno srce, eno dušo, eno misel. Naj bodo naše misli Božje misli in ideje. Naj bo naše srce v Božjih rokah. Ko izročimo svoje srce Bogu, občutimo, da smo se vrnil domov, da nam je prijetno, dobro, čutimo se uresničeni. V svojem življenju občutimo milost Božje navzočnosti. In tedaj se brez sleherne skrbi glede naše preteklosti, brez strahu pred prihodnostjo, kaj bo

z menoj, z mojim sinom, hčerko, z mojo službo ..., izročimo v Božje roke, se posvetimo Jezusovemu in Marijinemu Srcu: Gospod, ti veš, moje življenje je v tvojih rokah. V tistem trenutku ne bo potreben nasvet duhovnika ali psihologa, ker bomo spoznali, da je to Božja volja ... Ko je tvoje srce odprto, ko je v Bogu, v svetosti, takrat si ti jasen in v tebi je videti človeka, ki ve, kaj hoče v življenju. Torej: hočem Boga – v svojem življenju, v naši družini, na svojem delovnem mestu, v našem mestu ... in Bog bo po svojih zapovedih prisoten preko nas, ker bomo mi njegove »iztegnjene roke«, kakor pravi Marija.

Julij-avgust 2020

27

SLAVIM TE Z MARIJINIM SRCEM

Gospod Jezus, slavim Te!
Ti me posvečuješ in si mi vedno blizu.
Ob Tebi je Tvoja Mati in me vabi,
naj Te gledam z njenimi očmi.
Hvala Ti zanj, Gospod, nihče Ti ni bil tako blizu kot ona!

Gospod Jezus, slavim Te in prosim:
nauči me ljubiti z Marijinim srcem.
Njena ljubezen krepi mojo vero,
da se s Tabo bližam bolečini in jo spremenim v dar.
Nikdar me ne zavrneš, spremljaš me čez temne prepade
in vse moje korake usmerjaš na pot miru.

Gospod Jezus, slavim Te in prosim:
nauči me molčati z Marijo.
V svetem molku je v njej zraslo Tvoje telo,
telo, v katerem si Ti, Bog, hodil med nami,
telo, ki je umrlo na križu
in v slavnem vstajenju posvetilo izgubljeno človeštvo.
Gospod, slavim veličino Tvoje ljubezni, ki rešuje.

Gospod Jezus, slavim Te in prosim:
nauči me vztrajati z Marijinim srcem.
Zavrnil si njeno prošnjo v Kani, a si jo potem uslišal,
ker veš, da je Tvoja Mati blizu
Tvojim trpečim bratom in sestram,
ker je ona tista, ki k Tebi prinaša
njihove dolge noči, neuresničene načrte, zavrnitve.

Gospod Jezus, slavim Te in prosim:
nauči me biti usmiljen, kot je Marija.
Njena usmiljena ljubezen je ob Tebi, ko nas rešuješ ...
Po priprošnji usmiljenega srca svoje Matere
preustvari moje srce,
da bo postalo sposobno resnične ljubezni,
ljubezni, ki bo vsak dan pripravljena na nov začetek
in bo ljubila v ritmu drugega.

Primož Krečič

Foto: Radiopostaja Mir Medjugorje

Julij-avgust 2020

29

»GOSPINA GRUPA MLADIH« in molitvena veriga

Vse je začelo pred šestimi leti, ko je neki mladenič imel prometno nesrečo z motorjem. Zbrala se je skupina mladih, ki so želeli moliti za fanta, ki je padel v komo. Fant je nato umrl, skupina pa je molila še naprej. Izbrali so si ime *Gospina grupa mladih* (čeprav je v skupini tudi kar nekaj starejših) in izbrali so si svojega zavetnika. To je sv. Dominik Savio, ker so se začeli zbirati ravno na njegov zemeljski rojstni dan, razen tega pa je prav ta svetnik zavetnik mladih.

Skupine pa ni povezovala samo skupna molitev – zbirali so se na Hribu prikazovanj, začeli so se tudi več družiti med seboj, mnogi so postali prostovoljci za različna dela. V prvih letih so se kot skupina postili ves postni čas (razen nedelj) tako, da so se vrstili po predhodnem

dogovoru. Ko se je pojavila korona, pa so se odločili, da bodo s postom in z molitvijo po Marijinih namenih nadaljevali vse leto do 40. obletnice Marijinih prikazovanj, to je do 25. junija 2021.

Prav na sv. Jožefa so se zmenili, da bodo s petka na soboto, 21. marca 2020, imeli 24-urno bedenje po Marijinih namenih. Takrat še niso vedeli, da se bo zaradi epidemije covid-19 ravno tisti petek medžugorska cerkev zaprla in da nekaj časa ne bo maše. Božja previdnost pa jim je na pot poslala marijanskega duhovnika, ki jim je v tem času vsak dan pošiljal meditacije na telefon. Te je sam molil (in posnel) pred Najsvetejšim, njim pa so služile za premišljevanje ...

Po mojih izkušnjah je tako, da se brž pojavijo skušnjave, ko se nekdo

odloči nekaj delati po Marijinih namenih (moliti, postiti se, opravljati dobra dela ...). To je tako, kot bi vrgel atomsko bombo. Takrat vse slabo in zlo butne na dan. Hudiču namreč taka odločitev ni všeč, ker ve, da zaradi nje izgublja vse. Ampak to je samo potrditev, da smo na pravi poti in da je potrebno še odločneje vztrajati in ne odnehati. Tudi v tem primeru je bilo tako. A ne glede na vse skušnjave, ki jih imajo ti mladi in duhovnik, so se iz ljubezni do Marije odločili vztrajati do 40. obletnice.

Mladi iz skupine pa so šli še korak naprej: aktivirali so svoje prijatelje po svetu in jih povabili, da se tudi oni vključijo v to molitev, ki traja 24 ur na dan. Tako so sedaj v tej molitveni verigi vključeni mladi in mladi po srcu iz BiH, Hrvaške, Slovenije, Avstrije, Švice, Kanade, Nemčije, Italije ... Koliko je sedaj molivcev, je težko določiti, ker je to odprta skupina. Vsekakor je bilo občasno vključenih že več kot 300 ljudi, trenutno pa je stalnih okoli 40. Skupina ima tudi svoj profil na

facebooku,

<https://www.facebook.com/gospinagr upamladih/>

Vsak, ki se pridruži, si izbere, kdaj v dnevu želi moliti. Lahko je to pol ure na teden ali pol ure vsak dan, kakor kdo čuti v svojem srcu, kakor želi oz. zmore. Po moji izkušnji je tako, da ko se odločiš za »tiste pol ure za molitev«, se v tebi naseli mir, začutiš posebno veselje, ker si naredil nekaj malega – iz ljubezni in hvaležnosti do Marije ...

Ta molitvena veriga je zaživela tudi v Sloveniji. Tiste, ki radi molite po Marijinih namenih, vabim, da se nam pridružite za »tiste pol ure« ali več, kakor je kdo nagovorjen. Vesela bi bila vašega obvestila o tem in bi vas vpisala v tabelo med ostale molivce. Pokličete me lahko na telefonsko številko 030/308-686, Petra, ali mi pišete na elektronski naslov petracernivec.tt@gmail.com

Danijela in Petra

Julij-avgust 2020

31

»PRIDITE IN VIDELI BOSTE!« (Jn 1,39)

V Medžugorju je od 1. do 6. avgusta potekal letošnji, že 31. Mladifest, ki je za svoje geslo imel svetopisemski citat: »Pridite in videli boste!« (Jn 1,39). Čeprav je bila fizična prisotnost zaradi trenutne situacije epidemije covid-19 skromnejša, pa je festival vseeno dosegel mnoge ljudi. Na otvoritvi in pri uvodnem evharističnem slavu je bilo navzočih nekaj tisoč romarjev iz Poljske, Španije, Francije, Slovenije, Hrvaške in BiH. Pred večerno mašo so mladi iz medžugorske Frame (Frančiškanska mladina), ki so tudi sicer veliko pomagali pri organizaciji in izvedbi festivala, vodili molitev rožnega venca. Po njej je sledila **predstavitev narodov**. To je spreved mladih, ki nosijo zastave in table z imeni vseh držav – udeleženk festivala. Ker predstavnikov iz večine držav ni bilo, so – kot znamenje

solidarnosti – zastave in table vseh nekdanjih udeležencev nosili mladi Medžugorci. Vseh simbolično prisotnih držav je tako bilo 110.

Veliko presenečenje so prisotni in vsi, ki smo spremljali festival od daleč, doživeli že prvi dan. Papež Frančišek je namreč lastnoročno napisal pismo (avtograf), ki ga je namenil zbranim. Pismo je prinesel apostolski nuncij, ki je prvi dan obhajal sveto evharistijo. Izročil ga je mladim iz Medžugorja, ki so ga potem prebrali mladim vsega sveta.

Drugi dan letošnjega Mladifesta se je začel z molitvijo rožnega venca, ki jo je skupaj z mladimi molil p. Marinko Šakota, domači župnik.

Program se je nadaljeval popoldan s pričevanjem in katehezo, ki jo je vodil p. Danko Perutina. Vsa pričevanja, ki so bila letos na Mladifestu, so predhodno posneli,

nato pa so jih predvajali v obliki filma. Ti posnetki so že dosegljivi tudi na youtube in zanje se že pripravljajo tudi slovenski podnapisi. Tudi ostale dneve so bile popoldne kateheze in pričevanja, dan pa se je zaključil z večerno mašo in češčenjem Najsvetejšega.

2. avgusta se je večerna maša začela s procesijo z Marijinim kipom, somaševanje pa je vodil p. dr. Miljenko Šteko, frančiškanski provincial v BiH. Na koncu maše so prebrali pismo kardinala Schönborna, pogostega obiskovalca Medžugorja, ki se je prav tako dotaknil papeževega sporočila mladim. Naslednje dni so somaševanja vodili nadškof Henryk Hoser, Tomo Vukšić, sarajevski nadškof koadjutor, zadnji dan pa sarajevski kardinal Vinko Puljić. Ta je mlade povabil, naj milosti, ki so jih v teh dneh dobili, ponesejo v svet, naj vsem oznanjajo veselo novico ter v tem nemirnem svetu pogumno živijo svojo vero in medžugorska sporočila. »Strahopetci niso sposobni graditi prihodnosti, to zmorejo ljudje, ki so se pripravljani žrtvovati, česar se je mogoče naučiti v šoli križa!« je povedal energično.

Čeprav v skromnejši obliki, je bil Mladifest zelo bogat z odličnimi pričevanji, katehezami in pridigami. Kljub temu da nismo mogli biti fizično prisotni, sem prosila Marijo, naj obišče vsako srce, ki je »s srcem« v Medžugorju, fizično pa čisto na

drugem koncu sveta. Prosila sem jo, naj to srce ona obišče in zanj izmoli vse milosti, ki bi jih dobilo, če bi bilo na tem svetem kraju.

Tudi pevski zbor mladih je bil drugačen kot prejšnja leta. K sodelovanju so namreč lahko povabili le mlade iz okoliških župnij ter nekatere pevce in instrumentaliste, ki so že prejšnja leta sodelovali.

Ob tem dogajanju se je spet izkazalo, da ima Medžugorje svetovne razsežnosti, ker je preko live streaminga dogodke spremljalo povprečno po štiri milijone ljudi, za prenose po radiu, TV in preko ostalih spletnih strani pa nimajo podatkov. S pomočjo medžugorskih uradnih in drugih spletnih strani je bil Mladifest prevajan v skoraj dvajset jezikov.

Tako se je pokazala tudi zelo pozitivna plat sodobne računalniške tehnologije, ki nam je omogočila, da smo vse spremljali skoraj tako, kot če bi bili na kraju samem. Bogu hvala za to, hvala pa tudi vsem v Medžugorju, ki so ta dogodek pripravili in nam omogočili njegovo sodoživljanje.

Petra Černivec

Foto: Radiopostaja Mir Medžugorje

ISKATI RESNICO IN POGUMNO PRIČEVATI

Letošnji Mladifest je zaznamoval skrajšan program, ki pa je vseeno prinesel bogate duhovne vsebine. Za posebno noto in vodilo je poskrbelo papeževo pismo mladim. Njegove misli so spremljale tudi predavatelje katehez, dopolnjevale pa so tudi vsebino mašnih pridig. Kateheze so vodili msgr. Henryk Hoser, p. Ljubo Kurtović, p. Danko Perutina in p. Marinko Šakota. Duhovno bogate pridige pa so podali msgr. Luigi Pezzuto, p. Miljenko Šteko, msgr. Tomo Vukšić, msgr. Henryk Hoser in kardinal msgr. Vinko Puljić. V našem prispevku bomo največ pozornosti posvetili prvima dvema pridigama, ostale pa le na kratko povzeli. Prvi dan je mladim spregovoril

nadškof msgr. Luigi Pezzuto, apostolski nuncij v BiH. Povezal je zgled Janeza Krstnika in Jezusa Kristusa. Oba sta bila vsak ob svojem času preganjana, glavni razlog za to pa je bilo to, da so ljudje zavračali resnico, ki sta jo govorila, in pravico, za katero sta se zavzemala. Sprejemanje resnice je tisto, kar je ljudem težko in zaradi česar se raje obrnejo drugam. O občutku za pravico in resnico se mnogokrat ne govori, a ravno to je, po besedah pridigarja, tisto, za kar so dovzetni mladi, kar vidijo in prepoznajo. Pomembno je, da si zastavimo vprašanje: »Ali znamo Jezusa prepoznati, ga sprejeti in biti tisti, ki ga bodo oznanjali svetu?«

Pričevanje vsakega od nas je pomembno in to svet potrebuje, še posebej pa potrebuje pričevanja mladih. Prav ta bi namreč najbolj pomagala današnjemu svetu, da bi odpravil neštete oblike nepravčnosti in številna prikrivanja resnice, na katera smo se že čisto navadili. Pridigar Pezzuto je dejal, da papež Frančišek v svojem pismu verjetno misli na vse to, ko vabi mlade k pričevanju. Vabi pa nas tudi, naj si zastavimo vprašanje: »Kdo pravzaprav je Jezus Kristus?« To vprašanje je danes ravno tako pomembno, kot je bilo v Jezusovem času, dejstvo pa je, da ni lahko

sprejeti Jezusa v tem, kar On v resnici je. To je v resnici velika težava za vsako kulturo – v njenem času sprejeti Jezusa z njegovo identiteto Mesije in Božjega Sina.

Največji problem pa je v nas, saj bi se morali bolj prepustiti Jezusovemu vodstvu in Mu pustiti, da nas On sam vpraša: »Kdo sem jaz zate? Koliko prostora imam v tvojem življenju? Koliko ti pomenim?« Jezus ne potrebuje razumskih razlag, ampak potrebuje tvoje srce, ki lahko postane »Božja zibelka«, če pustiš, da Jezus živi v tebi. Jezus želi živeti v tebi tako, da bo tvoje življenje »večno živo«.

Msgr. Pezzuto je zbrane povabil, naj se za pomoč obrnejo k Devici Mariji: ne le z mnogimi prošnjami za njeno zaščito, ampak predvsem s prošnjo za milost, da bi njo, Marijo, v svojem življenju sprejeli kot zgled vernice in učenke, vesele, svobodne in močne,

ki nas bo zagotovo pripeljala do Jezusa.

Drugi dan Mladifesta vedno zaznamuje obhajanje Porcijunkule, praznika, ki nas popelje v čas sv. Frančiška. Zakrament sprave ima veliko in milostno moč, ki pa je v današnjem času nemalokrat prezrta. To pa ne velja za Medžugorje, kjer vsi kar hitijo k spovedi. Dolge vrste pred spovednicami, vidne že od daleč, so kot pot k odrešitvi in osvoboditvi od težkih bremen grehov. P. Miljenko Šteko je v pridigi spregovoril o tem in vse spomnil na milostni dan popolnega odpustka. V mislih nas je popeljal v čas sv. Frančiška in potegnil vzporednico z Medžugorjem, za katerega je rekel, da je mnogim današnja Porcijunkula. Neutrudno se vračamo sem, sodelujemo in potrjujemo tisto, kar nas presega. S svojim prihodom na Mladifest pa potrjujemo geslo

Julij-avgust 2020

35

letošnjega festivala: »Pridite in boste videli!« (Jn 1,39).

V Medžugorju se nas je dotaknila Marijina ljubezen, kot se je dotaknila sv. Frančiška v mali cerkvi v Porcijunkuli. Medžugorje je kraj milosti, saj se je tu nebo na poseben način dotaknilo zemlje. Vsak udeleženec Mladifesta bi lahko pričeval o milosti, ko jo je tukaj prejel. Veliko je takih tihih, skritih, skrivnostnih in zamolčanih zgodb. Koliko ljudi je bilo na tem kraju odrešenih grehov, koliko jih je pretočilo potoke zdravilnih solza, koliko vzdihov, hrepenenj, prošenj se je vzdignilo v nebo, kolika srca so se omehčala, koliki so začutili ljubezen in prejeli milost vere ... vsi, ki prihajajo k Mariji, Kraljici miru, za katero vsi pravimo, da je srednica vseh milosti. In ta Izvir milosti ni usahnil in nas še vedno vabi: »Molite, molite, molite, dokler vam molitev ne postane veselje.« P. Miljenko Šteko je še poudaril, da je prepričan, da vsem prisotnim, letos na tako drugačen način, virtualno, v srcih utripajo in odzvanjajo besede sv. Frančiška: »To je tisto, kar želim, po čemer hrepenim z vsem srcem!« Vse je povabil, naj si zastavimo vprašanje: »Česa si želim? Po čem hrepenim nocoj?« Poskusil je tudi podati odgovor: vsak želi pustiti za seboj sled, da je bilo vsako življenje življenje z razlogom in da je izpolnilo svoje poslanstvo. Da sem bil tisto, kar sem v resnici, in da se

nisem bal. Vsem udeležencem festivala je zaželel, naj na priprošnjo Kraljice miru v Medžugorju resnično prepoznajo svojo najglobljo željo, tisto, ki opredeljuje, kaj nekdo je in kaj mora biti. » ... Tisto vrsto želje, ki je sveta, ki me v globini zavesti žene, da sem boljši človek in hrepenim po nečem višjem. Da hrepenim po tem, da bo prav ta želja tista, ki me opredeljuje in vodi. Poslana od Njega v moje življenje zato, da me k Njemu vodi.«

Povabil je tudi vse, naj prosijo Marijo, naj se s svojim materinskim pogledom ozre na vse zbrane na Mladifestu. Pridigo je zaključil z besedami iz pisma papeža Frančiška: »Marija je Mati, ki bdi nad nami, svojimi otroki, ki korakamo skozi življenje, pogosto utrujeni, v stiskah, ampak z željo, da luč upanja ne ugasne. In to naj bo tudi naša želja: naj luč upanja ne ugasne. Naša Mati

gleda to romarsko ljudstvo, ljudstvo mladih, ki ljubi, ..., zaupam vas vse priprošnji blažene Device Marije in kličem na vas luč in moč Sv. Duha, da boste lahko Kristusove priče.« Vse skupaj je še povabil, naj se odzovemo na papeževo prošnjo in molimo tudi mi zanj.

Na tretji dan festivala je mlade nagovoril msgr. Tomo Vukšić, glavna misel njegovega nagovora je bila: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« (Mt 14,27). V premišljevanju in razlaganju evangeljskega odlomka je vse poslušalce povabil, naj pod Jezusovim vodstvom in po Njegovem zgledu delamo korake, ki nas bodo pripeljali do popolne vere, ki ne išče več čudežev, ampak veruje Bogu, ki govori. Veruje, da je resnica tisto, kar je razodel Tisti, ki je Resnica sama. Pozval je vse, da Jezusa prosimo, naj nas obvaruje pred malovernostjo in dvomom. Pomembno sporočilo Matejevega evangelija je tudi to, da je Jezus prišel med nas ljudi takšne, kot smo, ravno zato, ker smo takšni, kot smo, da nam pokaže odrešenje in pot. V sredo, 4. avgusta, je pridigal apostolski vizitator za Medžugorje Henryk Hoser, ki je še podrobneje razložil geslo letošnjega Mladifesta. Prvič je besede »Pridite in boste videli« izgovoril sam Jezus po krstu v reki Jordan, ko so mu Janezovi učenci sledili in ga spraševali: »Učitelj, kje stanuješ?« Ko nas nekdo pritegne, zanima, nam je všeč, želimo o njem

vedeti čim več, najraje kar vse. In če to želimo, moramo osebo spoznati. Izpostavil je, da je velik problem današnjega sveta osamljenost različnih vrst, a je takoj opomnil, da se vernik ne bi smel počutiti osamljenega. Svoje srce lahko odpre Očetu, pogovarja se lahko s svojo Materjo Marijo, Tolažnico in Kraljico miru ... in to lahko storimo z molitvijo, ki nič drugega kot pogovor z Bogom. Veliki poljski pesnik Adam Mickiewicz je zapisal: »Gospod! Kaj sem jaz pred Tvojim obličjem? – Prah in nič! Ampak, ko sem tebi izpovedal svoj nič, se bom jaz-prah pogovarjal s Gospodom.« (Dušni dan, IV. del). Msgr. Hoser nas je povabil, naj bolj skrbimo za svojo notranjost v zakramentu sprave in naj v Sv. pismu poiščemo zglede molitve, npr. v Esterini knjigi. Najpomembnejša pa naj bo molitev od srca k Srcu.

Zaključno pridigo na zadnji dan festivala je imel kardinal Vinko Puljić. V njej je nanizal mnoge misli za osebni razmislek, pa tudi spodbude za pogumno pričevanje in življenje. Izrekel pa je tudi misel, ki naj nas vedno spremlja v našem življenju: »Najvažnejša lekcija, ki se je moramo naučiti, je ljubezen, ker me je Bog iz ljubezni ustvaril in ustvaril me je za ljubezen.«

Klavdija Jurišić

Foto: Radiopostaja Mir Medžugorje

DOGODKI IN SPOMINI

NISMO SAMI ...

Lahko bi se izgovarjal in zapisal, da se brez obiska o Medžugorju ne da nič povedati. Pa to sploh ni res. Zase lahko rečem, da sedaj, v času koronavirusa, ta milostni kraj obiskujem še bolj kot prej. Le kako, bo kdo vprašal. Ja, preko vseh računalniških pomagal vendar! Vseskozi sledim različnim vsebinam in dogodkom, ki se tam dogajajo. Res je bilo veliko rednih srečanj odpovedanih, a vseeno je vsega dovolj.

Prav posebna milost se je zgodila nam, slovenskim vodičem, ko smo v Medžugorje poromali konec meseca februarja. Takrat smo na poti nazaj z začudenjem in seveda nevednostjo spremljali vesti o novem virusu v Italiji. Kdo bi si upal pomisliti, da bo ta »malenkost« ustavila ves svet. Pa še ni konca. Za sedaj še ni znano, kdaj bo toliko v redu, da se bo dalo

predvsem varno in v normalnem številu spet romati k Mariji. Tolikokrat slišano in naročeno, tudi od Gospe: »Molite, molite, molite!«

So pa tudi nas obiskali vodiči iz Medžugorja. Zanimali so se za slovenske svete kraje, kamor sodi tudi Kurešček. To je naše slovensko Medžugorje, saj je prav za to po vojni porušeno cerkvico Kraljica miru vidcu o. Francetu Špeliču v videnju na Podbrdu naročila, naj se obnovi. Tukaj domuje Kraljica miru, tako kot tam, tudi tukaj deli milosti in mir. Toplo priporočam obiske na tem kraju.

Vedno bolj se zavedamo, da zaenkrat romanja v Medžugorje še ne bo. Nekateri bi kar na vsak način radi šli tja. Ampak potrebno je biti razsoden in se pametno odločati. Gre za zdravje vseh nas, pa tudi vseh tistih, s katerimi pridemo v stik. Vzemimo te

dogodke za prva opozorila svetu, da moramo začeti živeti drugače, manj stresno, manj vzvišeno. Nismo sami, nad nami je Nekdo, ki nas vodi. Poslušajmo Ga, kolikor se le da. Tako letos tudi z invalidnimi osebami nismo poromali k Mariji. Da je to romanje odpadlo, mi je še posebej žal, ker so spomini iz preteklosti zelo

lepi. Molimo, da bo vse prav drugo leto, da bomo po Božji milosti še romali. Sedanji »odmor« pa izkoristimo za to, da se poglobimo v Marijina sporočila in po njih živimo.

Jurij Rakuš

Foto: Medjugorje-info.com

39-LETNICA MEDŽUGORSKIH PRIKAZOVANJ

Čas, v katerem živimo, se po naših merilih vrti bolj nazaj kot naprej. Vsi smo enakega mnenja, da kaj podobnega človek še ni doživel. Pojavil se je virus, ki ljudi spravlja v karanteno, v bolnice, nekatere pa tudi v smrt. Zajel je ves svet in vsi se ga bojimo. Nekateri ravnamo, kot nam svetujejo, da bi se obvarovali najhujšega, drugi pa to jemljejo malo manj resno. Meddržavne meje so marsikje zaprte, zato tudi potovanja niso mogoča.

Tako tudi v BiH ni mogoče, kar mi,

romarji, zelo obžalujemo. 39. obletnico prikazovanj Kraljice miru je Medjugorje doživelo drugače kot vse obletnice prej. Tja ni mogel romati nihče, razen domačinov in Hrvatov.

Kljub vsemu so se v Medžugorju srečali ljudje iz bližnje okolice in častili Mater Božjo, kot se spodobi. Brez mask so romali na Podbrdo, Križevac in bili na večernem programu.

24. junija zjutraj so se zbrali romarji v Humcu, od koder so peš krenili proti Medžugorju. P. Dario Dodig je podelil blagoslov za 14 km dolgo pot. P. Marinko Šakota je z molitvijo rožnega venca in pesmijo hodil na čelu, ob njem pa je križ nosil diakon Renato Galič. Vsi so molili za mir v srcih in mir po svetu. Ko so prispeli pred medžugorsko cerkev, so po kratkem češčenju prejeli blagoslov Najsvetejšega. Ta Hodnja mira se ponavlja že od leta 1992.

Popoldne pa so v Medžugorje prispeli

romarji iz Čitluka in okolice, ki so se že 25. marca odločili, da se bodo Mariji tako zahvalili za četrto desetletje njenih prikazovanj. Domači župnik Marinko se jim je zahvalil za tako odločitev in za to, da so ostali še pri večernem programu in češčenju do 6. ure zjutraj.

Večerno somaševanje je vodil p. Darko Perutina, ki je bil pred leti v službi v Medžugorju. Med drugim je poudaril, da se je Marija na začetku predstavila kot Kraljica miru, kar velja še zdaj. Maševalo je preko 20 duhovnikov, drugih 20 pa je spovedovalo. Na koncu maše sta vidca Marija Lunetti in Ivan Dragičević zmolila magnifikat, nato je sledilo češčenje.

Naslednji dan je še več romarjev prišlo v Medžugorje, z vozili oz. peš. Hiteli si na Podbrdo, Križevac in molili rožni venec. Maše so bile dopoldne vsako uro, da so ljudje romanje doživeli z vso veličino in hvaležnostjo za Marijino prisotnost v Medžugorju.

Pri večernem programu je sledila procesija z Marijinim kipom. Duhovnikom so se takrat pridružili letošnji novomašniki. Tako je bilo praznovanje obletnice kljub zaprtim mejam slavnostno in v čast Mariji Kraljici Miru!

V Medžugorju to delajo že 39 let in so obvarovani marsičesa. Pri mašah so brez zaščitnih mask in razdalje. Vsakega 25. v mesecu je češčenje in ljudje molijo tudi do 7. ure zjutraj. S tem dajo hvalo Bogu za vse dobro in lepo, kar Marija izmoli za nas. Ona nas tudi opominja, naj se spreobrnemo, molimo in se postimo. In ponavlja: »Ne bojte se, jaz sem z vami!«

Mati Marija! Hvala ti za 39 let prihajanja v Medžugorje, potrudili se bomo, da te bomo kot najboljšo Mamo v čim večji meri ubogali.

Marinka Turinek

Foto: Medjugorje-info.com

Radiopostaja Mir Medjugorje

PRIČEVANJE

ZMENEK OB 17.00

Pričevanje s. Emmanuele o tem, kako jo je Jezus osvobodil

Danes bi vam rada spregovorila o za moje življenje zelo pomembnem dogodeku – kako sem si, zaradi svoje nevednosti, dopustila ujeti se v eno izmed številnih pasti našega časa, kako sem skoraj naredila samomor, skoraj izgubila življenje in skoraj postala popolna razvalina.

Rojena sem bila v družino praktičnih katolikov. Obiskovali smo nedeljsko mašo, molila sem in imela sem rada Gospoda na svoj način. Ko sem bila stara 15 let, me je prijateljica iz razreda povabila, da bi šli k »premikanju miz«, kjer bodo klicali duhove, ki bodo povedali vse o prihodnosti vsakega posameznika. Smejala sem se temu in nisem

verjela, da bi bilo to mogoče. A me je prepričala, da sem šla z njo in pozneje s tem početjem (rečemo mu spiritizem) tudi nadaljevala.

Kasneje, ko sem bila že zaposlena, sem pričela potovati. To je bilo v 70. letih prejšnjega stoletja. Zelo sem bila navdušena nad Indijo in podobnimi kraji. Tam sem tudi naletela na človeka, ki mi je ponudil poslovno sodelovanje, da bi namreč sodelovala pri uvozu in izvozu različnih njihovih predmetov, predvsem bižuterije, različnega nakita iz Tibeta, Indije. Moja naloga je bila uvoz tega blaga v Francijo.

Ker sem bila pripravljena sodelovati, pa je on želel preveriti, ali bo najino

sodelovanje uspešno ali ne. Svetoval mi je neko osebo, ki se je ukvarjala z astrologijo, »da boš videla, ali je to delo del tvoje poti, zapisane v zvezdah«. Ker sem bila že »priključena« na astrologijo, vedeževanje, karte, premikanje miz, sem v svoji veliki nevednosti sprejela tudi ta predlog. Znašla sem se z njim pri nekem vedeževalcu v Delhiju. Imel je belo brado, a pogledal me je s temnim pogledom, nato pa mi je rekel: *»Čakal sem vas, gospodična, ker imam vašo knjigo življenja v svoji biblioteki.«*

Čudila sem se, kako da me je pričakoval. Potem me je vprašal za uro, dan, leto, natančen kraj mojega rojstva idr. Nato je začel na papir risati načrt moje usode, vse v hindujščini. Nisem mogla videti, kaj riše. Potem je rekel, da bo šel po knjigo mojega življenja. Vrnil se je s porumenelimi listi in je odprl, kako se bere moja knjiga življenja. Začel je

pri starosti enega leta in nadaljeval skozi vsa leta mojega dotedanjega 24-letnega življenja.

Ni govoril detajlov, skoraj vse je povedal prav, naredil je le eno manjšo napako, ki pa ni bila bistvena. Bila sem prevzeta, kako je vse vedel. Bral je v hindujščini, moj prijatelj je prevajal v angleščino. Govoril pa je tudi za naprej in prišel do tridesetega leta. Takrat sem rekla, da to zadošča, kajti medtem ko je govoril, sem, kot katoličanka, ki sem poznala Boga kot Očeta, Sina in Svetega Duha, čeprav takrat še nisem spoznala Božje besede, ki govori o teh stvareh kot o gnusobi, začutila tesnobo.

Verjela sem namreč, da je Bog moj Oče, da ima moje življenje v svojih rokah, vedela sem, da je ustvaril naš svet in vse na njem, da je Jezus moj Odrešenik, on pa je govoril, da je vse mogoče razložiti z gibanjem nebesnih teles, zvezd in planetov, npr.: če si študirala to in to, je to zato, ker je planet Neptun prekrizal pot nekemu drugemu planetu. Počutila sem se sirota, v svoji usodi odvisna od teh ogromnih stvari v brezmejnem neosebnem prostoru, oddaljenem, mrzlem. Zato sem spremljevalcu rekla, da greva. On se je začudil, a mi je sledil.

Od tistega trenutka dalje pa sem jaz imela v sebi nekaj, neko težo, ki me je razžirala. V naslednjih devetih mesecih sem se nenehno uničevala, nisem jedla, spala, čutila sem

tesnobo, bila sem v **krempljih**, ki so se stiskali in stiskali, kar je povzročalo nenormalno trpljenje ... Postajalo je nevzdržno, vse sem videla črno. Tesnoba in stiska sta bili prisotni podnevi, a še močnejše ponoči. Tako sem po neki neprespani noči, polni tega notranjega trpljenja, vstala in rekla: »Gospod, danes je moj zadnji dan, to Ti sporočam, da me danes ob 17.00 ne bo več, ker se bom ubila ... Dovolj je tega, danes ob 17.00 se bom ubila.« To je bila moja jutranja molitev, moje opozorilo Bogu, da bom umrla.

En dan pred tem me je obiskala mlajša sestra Marija Pia. Videla je, kako slaba sem, in mi je rekla: »Poslušaj, jutri so binkošti, pridi k meni, imamo skupino karizmatične molitve, videla boš, da so super in da bo Sv. Duh naredil nekaj zate.« Takoj sem ji odgovorila: »Sv. Duh je prijazen, a ne more nič narediti zame, ker je z menoj konec.«

Bala se je zame, dala pa mi je naslov molitvene skupine.

Povedati moram še, da sem se v času svojega odraščanja navdušila za Sv. Duha, ki je vodil apostole, da so delali velike reči. Privlačilo me je tudi, da so imeli vse skupno. In sem rekla Gospodu: »Kdo so ti ljudje? Če so taki ljudje še danes, Ti obljubim, da bom šla z njimi, če jih srečam.«

Po tisti slabi noči sem se torej vrtela v svojem stanovanju kot nora, potem pa sem le šla k svoji sestri. Tam sem

prvikrat videla skupino molivcev, ki so molili tudi s polaganjem rok. Z njimi je bil tudi duhovnik. Poznala nisem nikogar. Videla pa sem ljubezen med njimi, videla njihov način obnašanja, govorjenja, izžarevali so svetlobo Gospoda. Rekla sem si: »To so ljudje, ki si jih iskala tako dolgo. A sedaj je prepozno, med njimi in menoj je jarek smrti in tega jarka ne morem prestopiti. Sem že na strani smrti!« Dan sem preživela v joku, drugi pa so veseli slavili Boga in molili. Med 15.30 in 16.00 so bili vsi zbrani v krogu. Bila sem poleg svoje sestre. Jokala sem kot največja reva. Začela se je molitev, petje in molitev v jezikih. Skrbelo me je, da bi se vse to ne končalo do 17.00, ko sem imela predviden svoj samomor. Kakih deset minut po začetku molitve pa je prišla

neka gospa in se ustavila za mano. Nisva se še nikoli videli. Ona pa je takoj začela dobesedno vpiti: »Bratje in sestre, med nami je nekdo, ki gre proti smrti. To je oseba, ki je bila v satanovem taboru, na njegovih terenih in je počela, kar je gnusoba v Božjih očeh – astrologija, vedeževanje, karte, premikanje miz, klicanje duhov itd.« Navedla je Božjo besedo (5 Mz 18,9–14), ki govori o tem.

To mi je seglo globoko v srce, saj je opisala vse, kar sem delala jaz. Komaj sem čakala konec molitve in sem šla do nje. Ura je bila pol petih popoldne. Vprašala sem jo, ali je morda govorila o meni. Pritrdila je in me podučila: »Kaj si delala? Ali nisi vedela, da so te stvari gnusoba pred Bogom in da prinašajo smrt? Satan te

je vodil v to, poglej v kakšnem stanju si sedaj! Saj si skoraj mrtva!«

Potem mi je razložila, v zame popolnoma novem jeziku, kaj sem počela. Vprašala me je: »Ali veruješ, da ima Jezus Kristus moč, da te osvobodi demonov, ki te mučijo?« Še nikoli prej nisem videla take vere. Imela je vero, ki gore premika. Rekla sem, da verujem, upala sem, da verujem, dodala pa sem, da je toliko škode v meni, da bi vseeno raje umrla. Začudeno me je gledala in rekla: »Ali ne veruješ, da te more Jezus z močjo svojega imena in z močjo svoje božanske krvi ozdraviti teh ran?« In sem rekla: »Ja, verujem. Ja, verujem.«

Posedla me je, poklicala še tri druge osebe in pričeli so moliti nad menoj. Precej dolgo so prepevali v jezikih.

Nič nisem razumela. Nato pa so molili čisto preprosto molitev osvoboditve, navajali so vse demone – astrologije, vedeževanja, slabega duha. Med molitvijo nisem čutila prav nič posebnega. Ko pa sem vstala, sem se instinktivno potipala po prsih, in sem čutila, **da je obup izginil**. Izginila je bolečina, žalost. Čutila sem, da je odšla smrt. Nekaj me je zapustilo. In, nasproti temu – srečala sem se s Kristusom, čutila sem, kot da vame teče reka življenja, ki me obliva, me napolnjuje kot kakšna fontana, kot izvir življenja. Imela sem notranje videnje Jezusa, ki se je spustil v mojo smrt, prevzel vse moje trpljenje, vzel moje rane in me dvignil, da bi mi dal življenje. To je bilo srečanje z živim Kristusom, živim zame, ki mene danes ozdravlja, ki danes meni daje življenje ... Komaj sem verjela, ne s svojimi očmi, temveč s srcem, da je bilo to res srečanje s Kristusom. In ura je

bila **pet popoldne!** Rekla sem: »Jezus, Ti si moj Gospod! Imela sem zmenek s smrtjo ob 17.00, na ta zmenek pa si prišel Ti, moj rešitelj. In sedaj Ti povem, moj Gospod, od danes moje življenje v celoti pripada Tebi.« Prestopila sem iz smrti v življenje!

Pozneje sem se veliko družila s tisto gospo, Andreja ji je bilo ime. Vse mi je podrobno razložila in pojasnila tudi, kako je vedeževalec »vedel« mojo preteklost in mojo prihodnost (ki jo je sicer napovedal popolnoma napačno). Namreč: ker je bil satan angel, pozna življenje, vidi naravo, vidi, kaj delam, kaj govorim, ve, kaj sem študirala ... To je lahko vse opazoval in deloval po vedeževalcu.

Pripravila: Marta Ciraj

Vir tekst in foto:

<https://www.youtube.com/watch?v=BjyobKOn2sLw>

*Vabim vas,
da odprete Jezusu
vrata svojega srca,
tako kakor se
cvet odpira soncu.
Jezus želi
napolniti vaše srce
z mirom in veseljem.*

*Kraljica miru,
25. januarja 1995*

MARIJINI OBROKI – RAZVESELJUJ IN TVOJE POSŁANSTVO BO IZPOLNJENO

Tokrat vam pišem v velikem veselju, saj ste pokazali tako izjemno velikodušnost, da ne morem drugače, kot da vzklikam: hvala vam in hvala Mariji, ki odpira naša srca za ljubezen do najbolj ubogih. V juniju in juliju 2020 smo namreč zbrali in nakazali Marijinim obrokom 16.930 € in tako prispevali za enoletno šolsko prehrano kar 910 otrok! To je še bolj presenetljivo, ker smo se tudi mi znašli sredi posebne stiske, ki jo je povzročil korona virus. Mnogi so bili doma »na čakanju«, zaradi epidemije covid-19 je bil marsikdo celo ob službo.

Naš veliki mislec dr. Anton Trstenjak je dejal, da smo na svetu zato, da razveseljujemo drug drugega; kdor je v veselje drugim, je izpolnil svoje poslanstvo.

Hvala vam, dragi dobrotniki, da ste v veselje mnogim otrokom, ki imajo zaradi vaše dobrote več možnosti za preživetje.

In se lahko veselijo življenja, delajo načrte, radi se učijo ...

O vsem tem pripoveduje tudi nov film o Mary's Meals, v katerem sodeluje tudi hollywoodski igralec Gerard Butler. Prikazuje, kako se je igralec srečal z nekaterimi skupnostmi, ki jim ustanova služi, prikaže aktivnosti Mary's Meals in dokaže, da ljubezen res seže povsod (naslov filma Love reaches everywhere). Posnet je bil že pred epidemijo covid-19, vendar ta ni ustavila dobrih del in pomoči tudi v tej krizi.

Film si lahko ogledate na <https://www.youtube.com/embed/hSr w2fL1fOU>

Navdihujoče in spodbudno za vse!

Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X

IBAN SI56 61000-0020668137

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Nekaj romanj je sicer v mislih in načrtih, vendar sedanje stanje nič ne kaže na to, da bi se v kratkem možnosti kaj izboljšale. Ne preostane nam nič drugega kot potrpežljivo čakanje. Še vedno velja tudi to: **Ker se novice spreminjajo iz dneva v dan, priporočamo, da jih sami sproti spremljate** (<http://www.sarajevo.veleposlanistvo.si/index.php?id=4138>) **oz. za informacije vprašate vodiče.** Nekaj tekočih informacij je tudi na www.medjugorje.si.

Od 2. do 5. oktobra, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 5. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 8. do 11. oktobra. Romanje z Gorenjske (Jesenice, Begunje, Radovljica, Kranj, nato mimo Žužemberka do Vinice). Duhovno vodstvo zagotovljeno. Informacije in program: jurij.bam@gmail.com ali Jurij 041/515-070.

MIR – Odmev Medjugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

3. julija 1986. "Dragi otroci! Danes vas vse kličem k molitvi. Brez molitve, dragi otroci, ne morete občutiti Boga, ne mene in ne milosti, ki vam jih dajem. Zato vam naročam: svoj dan vedno začnite in končajte z molitvijo. Dragi otroci, iz dneva v dan vas želim v molitvi voditi vedno više, toda rasti ne morete, ker si tega ne želite. Kličem vas zato, dragi otroci, da bi dali molitev na prvo mesto. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Dar za revijo 2€